

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΝΗΡΩΤΙΚΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.

Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα 20.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ 'Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ' Αττικῆς, Δωμ. 1. Αριθ. 1.

'Αρουράδωρ ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Β. Γαβριηλίδης.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΥΜΑΣΤΕ

Πόσοι καὶ πόσαι θὰ χαθοῦν στὴ νέα τρικυμία!
Καθώς ποῦ λὲν, δὲ χαλασμὸς τοῦ κόσμου θὲ νὰ γένη.
‘Ημεῖς τ’ ἀκοῦμε μοναχὰ χωρὶς ἀνησυχία,
“Ετοι καὶ ἔτοι εἴμαστε ποῦ εἴμαστε χαμένοι.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

*H

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ.

‘Η σηηή ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΚΟΥΤΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. (Τρίβων τὰς χεῖρας καὶ κάμνων ἀποκείρας περιπάτου ἐν τῷ δωματίῳ του, ἀλλὰ σκοντάπτων εἰς ἔκστον βῆμα, ἐδῶ πρό τινος ἀνοικτοῦ κιβωτίου, ἐκεῖ πρὸ μιᾶς σπασμένης καρέγλας, ἀλλοῦ εἰς φιάλας οἴνου τῆς Κεφαλληνίας, κειμένας χαμαλ, παρακάτω εἰς ἐν πιάτο φαγῆ, ἀλλοῦ εἰς τράπεζαν γεμάτη χαρτιά, ποτήρια, μανδήλια καὶ ἄλλα.)

“Ολα αὐτὰ καλά, ἀλλὰ χρήματα ποῦ νὰ βροῦμε; Ο Δεληγιάννης δὲν θὰ θελήσῃ νὰ βγάλῃ ἔνταλμα γιὰ τὸν Ξένο.

Βίναι φύσει δζαναμπέτης. Νομίζει ποῦ είναι δικά του τὰ χρήματα τὰ χρήματα τοῦ Κεντρικοῦ ταμείου. “Ετοι τὰ τρέμεις.

Τί νὰ κάμω;

(Ἀκούμενός ἐπὶ τῆς κλίνης του, ὃς ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς. “Βεπειτα ἐγνοεῖ δὲν κρατεῖ εἰς χεῖρας τὸ κομβολόγιον, τὸ ζητεῖ, ἐν μέσω τοῦ δωματίου του, μετὰ πολλὰς ἀνασκαφὰς τὸ εὑρίσκει εἰς τὴν δζέπην τοῦ ἐπενδύτου του.)

Χωρὶς τὸ ἀναθεματισμένο αὐτὸ δὲν μούρχεται καμμιά ίδεα!

Μάλιστα, πρέπει νὰ παρέμβῃ ἡ αὐλὴ, νὰ ἀναγκάσῃ τὴ Θοδωροῦλά μας νὰ βγάλη τὸ ἔνταλμα εἰς σημά μου.

Δὲν πειράζεις ἀς μηπῇ κι’ αὐτὴ μέσας. Θὰ μοιρασθῇ λίγο τὴν δόξα, ἀλλὰ εἰμεθα πιὸ σίγουροις. Γιὰ νὰ τὴν ἔχω σύμφωνη σ’ τὰ πετσώματα, δὲν μούκαμαν τίποτε. Καλλίτερα νὰ τὴν ἔχωμε μέσα. Τὸ κάτω κάτω ἢ μαζὺ κερδίζουμε τὸ ζήτημα ἢ μαζὺ τὸ χάνουμε.

“Ἄς της τὰ γράψω δλαπ πιστεύω νὰ μοῦ στείλουν ἀμέσως τὸν Καλλίνακην.

(Καθ’ ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ κουδοῦνι τῆς θύρας κτυπᾷ ἀεγγάως, πολλοῦ κόσμου εἰσερχομένου καὶ ἔξερχομένου).

Μὰ τί διάβολο! Γιὰ ἐκκλησία πήραν τὸ σπῆτί μου!

(Κλείει ἐν ἀνοικτὸν κιβώτιον, τὸ σύρει πρὸς τὴν ἐν μέσῳ τράπεζαν καὶ κάθηται ἐπ' αὐτοῦ ἵνα γράψῃ. Ζητῶν καθαρὸν χάρτην καὶ μὴ εὑρίσκων λαμβάνει στουπόχαρτον. Ἀντὶ μελανοδοχείου μεταχειρίζεται φιάλην πλήρη μελάνης. Κατὰ διαλείμματα ἐκ τῆς γραφίδος του στάζουν παχεῖς θρόμβοι μελάνος, οὓς ἀπομάσσει διὰ τῆς ποδιᾶς τοῦ ἐπενδύτου του. Περὶ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς ὑπὸ συνάγγης ῥίπτονται ἐπὶ τοῦ χάρτου ἄλλων ὅγρων θρόμβοι, δι' ὃν τὸ χρῶμα τῆς ἐπιστολῆς καθίσταται συμπαθητικότερον. Ἐπὶ τέλους τὴν σφραγίζει. Ἐξάγει τὴν κεφαλήν του ἀπὸ τῆς θύρας καὶ διὰ σιγανῆς φωνῆς φωνάζει τὸν ὑπηρέτην, εἰς δὲ λέγει νὰ ἐπιβῆ τῆς ἀμάξης καὶ στιγμῆδὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅθεν νὰ παραλάβῃ τὸν Καλλίνσκην καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ).

Νὰ νυθῷ λίγο, αὐτὸς οἱ αὐλικοὶ εἶναι μυιάγγικοι.

(Παιρνᾷ τούλαχιστον ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἔως ὅτου κατορθώσῃ νὰ εὔρῃ τὰ ἑδῶ καὶ ἔκει πεταμένα βοῦχα του. Μετὰ πολλὰς ἐρεύνας τῷ εἶναι ἀδύνατον νὰ εὕρῃ τὸν λαιμοδέτην του, δὲν ἐπὶ τέλους ἀντικαθίσταται δι' ἐνδὸς λευκοῦ μανδηλίου).

Δέγχει διὰ κρύωσα ἔργαζόμενος μέχρι τῆς 9ης εἰς τὸ υπουργεῖον.

Κι' ἑδῶ μέσα εἶναι φοβερὰ ἀνακατωμένα. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἑδῶ ἔχω τὸ Γραφεῖον μου. Εἰς τοὺς αὐλικοὺς κάμνω τὸν ὑπερήφανον. "Ἄς εἶναι! " Άς σκουπίσῃ λίγω ἡ Ζαμπέτα.

(Ἡ Ζαμπέτα ἔρχεται μ' ἔνα ταβανόξυλο, ἀρχίζει νὰ πετᾷ κάτω χαρτιά, σημειώσεις, φακέλλους, νὰ ἀνατρέπῃ τραπέζια, νὰ πατῇ εἰς ἀναφοράς, ἐνῷ διὰ τοῦ ἀγκῶνός της ῥίπτει ἔκ τινος θυρίδος μίαν φιάλην οίνου, δοτὶς χύνεται ἀπάνω σ' τὰ χαρτιά).

Μὰ τί κάνεις, σ' τὸ Θεό σου. Τί σκόνη σήκωσες! "Δρός τα ἀφρού τα, μετάνοιωσα· ἔπειτα ἔρχεσαι καὶ σκουπίζεις τώρα περιμένεις κάποιον" φέρε μόνον μίαν καρέγλα καὶ πήγαινε.

(Κρότος ἀμάξης ἀκούεται· ἐπανῆλθεν ὁ Βασίλης φέρων τὸν Καλλίνσκην).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ.

ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ, (παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βασίλη, ἐπιφανεῖται ἐπὶ τῆς φλιάς τῆς θύρας, βλέπων δὲ τὴν διακόσμησιν τοῦ δωματίου τοῦ πρωθυπουργοῦ διστάζει νὰ εἰσέλθῃ, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Βασίλην):

Σοῦ εἶπα νὰ μὲ δόηγήσῃς εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

(Ο Βασίλης ξηρὰ ξηρὰ ἀπαντᾷ: "Εδῶ εἶναι τὸ Γραφεῖον. Δὲν ἔχουμεν ἄλλο. Ο Καλλίνσκης ἀναγκάζεται νὰ εἰσέλθῃ, δὲ Βασίλης κλείει μετὰ πατάγου τὴν θύραν, ἀφίνειν μόνους τοὺς δύο. Ο Καλλίνσκης χαιρετᾷ, ἀλλὰ μὴ ὑπάρχοντος καθίσματος, δὲ δρθαλμός του περιοδεύει δόλον τὸ δωμάτιον, ἐπὶ τέλους δὲ πρωθυπουργὸς τοῦ περνᾷ τὴν καρέγλαν του, αὐτὸς δὲ κάθηται ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.)

Κύριε πρωθυπουργὲ, εἴμεθα συμφωνότατοι. Αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ εὑρεθοῦν. Διπλεῖται μόνον μεγάλη ἔχεμύθεια. Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Σένου νὰ μὴν ἀκουσθῇ διόλου. Βγ περιπτώσει εὐχαρίστου λύσεως, δέον νὰ πιστευθῇ διὰ τὸ ἀποτέλεσμα προῆλθεν χάρις εἰς τὰς ὑψηλὰς ἐνεργείας . . . . ἐννοεῖτε . . . .

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Βέβαια, βέβαια, ἔγω εἰς τὸ ἔξωτερικὸν ζήτημα πάντοτε διεκήρυξα διὰ οὐδὲ βῆμα ἔκαμψα χωρὶς νὰ λάθῃ γνῶσιν αὐτοῦ ὁ Βασίλεια, διὰ τοῦ ητανε αὐτὴ.

νετο τὸ δρεῖλομεν εἰς αὐτήν. Κύριε Καλλίνσκη νομίζω δὲ δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχητε κανὲν παράπονον.

ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ. "Οχι, σχι.

(Ἐν τοσούτῳ τὸ γιαλὶ τῆς λάμπας σπάνει, ἀμφότεροι ζητοῦν νὰ κατατίθασουν τὴν φλόγα, ἀλλ' δὲ μηχανισμὸς εἶναι χαλασμένος, ή φλόξη ἥδη ἀνακύπτει σατυρικῶς ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ θελίνου κυλίνδρου, δὲ Καλλίνσκης φοβεῖται μήπως ἀνάψῃ τὸ πετρέλαιον, καὶ ἐπειδὴ εἶναι πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας ἀναγκάζεται αὐτὸς νὰ φωνάξῃ τὸν ὑπηρέτην, διστις παραλαμβάνων τὴν λάμπαν φέρει προσωρινῶς ἔως ὅτου ἀλλάξῃ τὸ γυαλὶ ἐν ἀγιοκέρι ἀρκετὰ χονδρὸν διπέρ μετὰ δυνάμεως προσολλάξεις τὸ χεῖλος τῆς τραπέζης. "Η συνδιάλεξις ἔξακολουθεῖ δι' ὅρους μεγάλου μυστικισμοῦ, ἐνῷ ἀπὸ τῆς κηρήνης δαδός ἀποστάζει στέαρ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ κ. Καλλίνσκη, ἀποτελοῦν ἴδιοτρόπους σχηματισμούς δαντέλας, οὓς δὲ κ. πρωθυπουργὸς μετὰ χάριτος ἀφαιρεῖ).

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Ξεύρετε μία τοιαύτη λύσις ποῖον γνήτρον δύναται νὰ περιάψῃ εἰς τὴν Βασιλείαν.

ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ. "Αλλὰ καὶ ποίαν τιμὴν εἰς τὴν κυβέρνησιν. "Η ἀντιπολίτευσις θέλουσα καὶ μὴ θέλουσα θὰ ὑποστηρίξῃ τοιαύτην κυβέρνησιν.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Θὰ κοπάσουν δλα αὐτὰ τὰ ὑπόκωφα παράπονα τὰ δποῖα δὲν ἀφορῶσιν μὲν τὴν Βασιλείαν, ἀλλ' δπωαδήποτε καλὸν εἶναι νὰ φανῇ διὰ ήμετης ἐλύσαμεν τὸ ζήτημα.

(Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχεται ἡ Ζαμπέτα ἵνα σκουπίσῃ. "Ο κ. πρωθυπουργὸς ζητεῖ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ, αὐτὴ ἐπιμένει, ἐπὶ τέλους τὴν ἀφίνει, ἐπιλέγων: ἀνθρώπος εἶναι κι' αὐτὴ, θέλει νὰ πάει νὰ κοιμηθῇ. "Ο Καλλίνσκης πνίγεται ἐν μέσῳ κονιορτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν φοβούμενος μήπως κρυολογήσῃ).

ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ. "Η ίδική μου ἡ γνώμη ἦτο πάντοτε διὰ τὰ ἔχωτερικὰ ζητήματα πρέπει νὰ φαίνεται ἡ Βασιλεία διὰ τὰ διεξάγει. "Ο καῦμένος δὲ δεληγιάννης δὲν ἔχει καμμίαν ἀντίρρησιν.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. "Οταν εύδοοῦνται δμως, δταν ἀποτυχάνουν;

ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ. "Οταν ἀποτυγχάνουν, τὴν εύθυνην τὴν φέρει ἡ κυβέρνησις, ήτις πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν πατριωτισμὸν νὰ παραιτήται.

(Βίσερχεται ἐν βαπτιστικὸν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, τὸ πέρνει ἐπὶ τῆς ἀγκάλης του, ἔπειτα τὸ δίδει τοῦ κ. Καλλίνσκη δστις μετὰ τίνας θωπείας αἰσθάνεται πολλὴν ὅγρασίαν ἐπὶ τῆς περισκελίδος του.)

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. "Α! τὸ ἀνότο! . . . "Βλα, πάρτο, Ζαμπέτα καὶ πήγαινε. Δὲν σᾶς εἶπα νὰ μᾶς ἀφήσητε μόνους; . . . . Θέλετε κανένα μανδῆλι νὰ σκουπισθῆτε;

(Ο κ. Καλλίνσκης ἔγειρεται, ποιῶν μορφασμούς ἀνθρώπου ροφήσαντος διὰ μιᾶς τὸν χυμὸν τριῶν λεμονιῶν. Ἐπὶ τέλους ἀποχαιρετᾷ τὸν πρωθυπουργὸν καὶ ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ.

(Κλείει τὴν θύραν, τρίβει μετ' ἀφθονίας μειδιαμάτων τὰς χεῖρας καὶ ἀρχεται ἐκδυόμενος).

Δοιπόν, τὸ ζήτημα θὰ τὸ λύσω μόνος. Είν' ἀληθὲς πῶς ή ἐπίνοια εἶναι αὐτοῦ τοῦ δακτυλανθρώπου, ἀλλ' αὐτὸς ἐπὶ τέλους χρησιμεύει ὡς δργανο.

Καλὰ τῷλεγα ἔγω πῶς ἀνθρώπος χωρὶς λερτὸν νὰ κερδίσῃ ἑκατομμύρια, εἶναι μέγας θὰ μου πῆς: τάχασ! "Ε! ή ἀνάποδή του ητανε αὐτὴ.

(Ἐνῷ δηλεῖ πλησιάζει πρὸς τὸ τραπέζι, ἔνθα διαδοχικῶς λαμβάνει εἰς χεῖρας διάφορα χαρτιά, τὰ δποῖς ἀμέσως πάλιν ἀφίνει. Μία ἐπιστολὴ τοῦ Καραπαύλου παραπομένου ἐφιστᾷ τὴν προσοχήν του, ἀλλὰ μὲν κίνησιν τῆς χειρὸς τὴν πετᾷ καὶ αὐτάν.

Γιὰ συλλογόσου τὴν ἡμέρα ποῦ θ' ἀναβᾶ τὸ βῆμα, νὰ ἀναγγεῖλω τὴν λύσιν· πρῶτοι ποῦ θὰ μοῦ χειροκροτοῦν χωρὶς νὰ θέλουν θὰ εἶναι δὲ Τρικούπης καὶ δὲ Ζαΐμης. Θ', ἀρχίσω τὸν λόγον μου: 'Ἐπι τέλους! Αἱ δύο ὁμομήτριοι ἀδελφαὶ, ή ἡρωϊκὴ Θεσσαλία καὶ ή ἡρωϊκὴ "Ηπειρος....". Αλλὰ τι τὰ θέλω νὰ τὰ σχεδιάζω ἀπὸ τώρα;

(Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ κ. Ρούφου ἐπὶ τυγος χειρογράφου ἐφιστᾷ τὴν προσοχήν του. Ἀναγενώσκει μόνον τὸν τίτλον: Αἱ ἀρχαὶ καθ' δε ἐγροῦ νὰ πολιτευθῶ, τὸ πετῷ ἀμέσως μὲν μειδίαμα, ἐνῷ ηδη εἶναι μόνον μὲ τὰ νυκτικά του).

Μήπως ἀνέηκα ποτε σ' τὸ βῆμα μελετημένος; "Επειτα ἡ φαντασία μου ἐκείνη τὴν ἡμέραν θὰ είναι πτερωτή.... Α! καλὰ ποῦ θυμήθηκα τὸν Περρώτην.

(Σκαλίζει διὰ νὰ εῦρῃ κάτι τι νὰ φάγῃ. Εύρισκει εἰς έν πάτο κομμάτι γαλατόπιπτα, ἐνῷ τὴν τρώγει διαρρέει ἀμφοτέρωθεν ἡ κρέμα).

Σάν ξυνὴ μοῦ φαίνεται.... Καὶ πολὺ νερουλή.

Τὸν Περρώτην μου, ποῦ λές; Δὲν τὸν στέλνω σ' τὴν Θεσσαλία γιὰ κάνενα τσιφλῆκι; Σ' τὴν Πελοπόννησο ἔχουμε, σ' τὴν Ἀττικὴν ἔχουμε, σ' τὴν Βόρεια ἔχουμε, σ' τὸν Πόρο ἔχουμε, σ' τὴν Αἴγινα θὰ ἔχουμε. Νὰ μὴν ἔχουμε κι' ἐνα σ' τὴν Θεσσαλία; 'Ἐπι τέλους θεῖς θὰ τὴν δώσουμε σ' τὸ ρωμαϊκό.

(Χασμάται διηνεκῶς μεθ' ὃ πίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης, λησμονήσας νὰ βγάλῃ τὸ ἔτερον τῶν ὑποδημάτων του).

"Ἐνα πρᾶγμα λυποῦμαι, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ παίξω καὶ τὸ όρλο τοῦ Σένου. Ζουλεύω τὴν θέσι του (Χασμώμενος καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην) μέσ' τῆς χα... νού... μι... σαις.

(Τὸν πῆρε δὲν ποὺς, ἀλλ' ἀρχίζει τόσῳ δυνατὸ ροχάλημα, ὥστε ξυπνᾷ καὶ νομίζων ὅτι τοῦ μίλησαν, ἐν μέσῳ τοῦ υπνου).

Ποιός εἶπε ποῦ δὲν θὰ γίνη; Θὰ γίνη. (Κοιμάται μὲ τὰ σωστά του).

(Ἡ αὐλαία πίπτει).

ΤΒΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εἶναι ἡμέραι τῶν ἀποκαλύψεων. 'Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπιστολῆ του ὁ Βαζάντιος τῆς «Ημέρας» ἀποκαλύπτει τὴν ὑπαρξίν χαρεμίου παρὰ τὸν κ. πρωθυπουργόν.

Δέγγει καθαρά: «'Ἐὰν δὲν ἔγινετο δὲν θὰ θάσε».»

«Ποτε δὲν θὰ θάσε. Βαλσαμάκης είναι ὑπουργός τοῦ πεδογύρου.

Πούδες τοῦ πταίσι τώρα τοῦ Ρούφου καὶ τοῦ Καραπάνου;

Μετὰ τὰς μονομάχιας τοῦ Γαμβέττα καὶ τοῦ Βαδιγκτῶνος ἔρχεται εἰς τὰ duels célébres ἡ μονομάχια τοῦ ἐκ Μεσσηνίας βουλευτοῦ κ. Σταμούλη.

— Γιὰ ποιάν; Γιὰ ποιάν μονομάχει;

Ἐρωτᾷ, κ. Σταμούλη, η περίεργος ἀναγνώστρια!

Φεῦ! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! ὁ κ. Σταμούλης δὲν μο-

νομάχει ἔνεκα ἔρωτος, ἀλλὰ διὰ πεζοτάτην μονομάχιαν περὶ βουλευτικῆς ἀποζημιώσεως.

'Ἐπειδὴ ἐπλησίασαν αἱ ἀπόκρεω, ὁ κ. "Αγγελος Βλάχος μετημριέσθη καὶ πάλιν ἐν τῇ Βεστίᾳ εἰς κερά Σοφίαν.

Προχθὲς δὲ ἡκούσθη ἀπὸ τῶν παραθύρων του καντάδα τοῦ Μικῆ τοῦ Κορομηλᾶ, ἔχουσα ὡς ἐπιφύδον:

'Εσ' ξουνα μωρὴ Σοφία
Ποῦ κάνες τόσο σαματᾶ
Καὶ τώρα ἔρριξες τ' αὐτιὰν
Καὶ δὲ μοῦ λές οὔτε μιλιά;

ΤΙ ΘΑ ΔΟΥΜ' ΛΚΟΜΗ.

Πέντε χρόνων δὲν ξέρω ποιὸ κορίτσι εἰδα
Τυπότροφος πῶς εἶναι στὴν Ερημερίδα.
Τί τόπος; νὰ μὲ πάρουν δλοι οἱ δαιμόνοι,
Καθὼς ποῦ πάνε τώρα αἱ ὄποτροφίαις
Ακόμα σὰν περάσουν πεντε δέκα χρόνοι
Αν δὲν ιδούμε κάτι τέτοιας ιστορίας:
Πῶς έγινες ή τάδε, ἀς τὴν ποῦμε "Δυνα.
Πέντε μηνῶν ὄποτροφος σὲ παραμάνα.

Εῦρε με

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Βύκολώτερον εἶναι νὰ ἔρῃ τις τὰν Κυριακὴν εἰς τοὺς δρόμους ὄποτρέτριαν μὴ συνοδευομένην ὑπὸ πυροσβέστου ή σύζυγον ή θηνατεν χωρὶς ἔραστην.

"Αλλοτε ὄπηρχον ἀνθρωποι οἵτινες εἶχον τὴν μανίαν ἀπαρνούμενοι τὸν κόσμον νὰ ἐκλέγωσιν ἔρωμένην τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ γίνενται καλόγηροι, σήμερον ὄπάρχει ἐν Ελλάδι ἀλλη μανία νὰ ἐκλέγωσιν ἔρωμένην τὴν πατρίδα καὶ νὰ γίνενται πολιτικοί. Οἱ ἔρασται τῶν δύο τούτων τάξεων ἐν ἔχουσι τὸ κοινὸν, δτι πιστεύουσιν ή προσποιούνται δτι πιστεύουσιν εἰς θαύματα, ἐκεῖνοι μὲν εἰς θεραπείας ἀγίων, εἰς νυκτερινὰς δπτασίας κτλ. οὗτοι δὲ εἰς οἰκονομίας ἐν τῷ ἔλλ. προϋπολογισμῷ καὶ εἰς τὴν προσάρτησιν τῆς Ηπειροθεσσαλίας.

Εῦρε με.

Τ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ.

'Ακόμα χθὲς ἐκύτταζα τὴν θάλασσα νὰ τρέχῃ,
Καὶ τ' ἀκρογιάλι τὸ ξηρὸ μὲ κύματα νὰ βρέχῃ.
Σήμερα δλα κησχα καὶ τώρα τ' ἀκρογιάλι
Κατάξηρο ἀπλόνεται καὶ διφασμένο πάλι.

Εἶναι ή μοιρά του: ζωὴ μιὰ μέρα νὰ τοῦ δίνη
Η θάλασσα καὶ αὔριο νεκρὸ νὰ τὸ ἀφίνη.

— Γιατὶ δακρύζω; — "Αχ γιατὶ σὲ μοιάζω ἀκρογιάλι,
Τὴ μιὰ ἡμέρα μ' ἀγαποῦν καὶ μὲ ξεχιοῦν τὴν ἀλλη.

Νέκος.